

Bediüzzaman'da seyyidlik nişanı

Muhtelif mahfillerde konuşulup tartışılan konulardan biri de, Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin aslen seyyid olup olmadığı hususudur.

Üstad Bediüzzaman, 1923'ten evvel "Kürdî", bu tarihten sonra ise "Nursî" lâkabını kullanmıştır.

Hz. Üstad, bunların dışında da imza yerinde bazı lâkap ve ünvanları kullanmıştır: Molla Said, Mehmed Said, Ebu Lâşey, Garibuzzaman, Sin Ayn, vesaire...

Ancak, 1923'ten tâ vefat tarihi olan 1960'a kadar hasseten kullandığı lâkap ve imza "Nursî"dir.

Hatta, 1935'teki Eskişehir ve 1944'teki Denizli Mahkemelerinde, onun hakkında Nursî dışındaki lâkapların kullanılmasını yadırgamış ve itiraz etmiştir.

Meselâ, bir müdafaasında şöyle diyor: "...İsmim Said Nursî iken, her tekrarında 'Said Kürdî' ve 'bu Kürd' diye beni öyle yâd ediyorlar. Bununla, hem âhiret kardeşlerimin hamiyet-i milliyelerine ilişip aleyhime bir his uyandırmak, hem mahkeme ve adâletinin mahiyetine bütün bütün zıd ve muhalif bir cereyan vermektir." (Tarihçe-i Hayat, s. 202)

Said Nursî ve hatta bütün Nursîlular, zahîrî tarih nazarında Kürt sayılırlar. Nursîluların bugünkü sosyal ve kültürel yaşantılarına bakıldığında da bundan farklı birşey görülmez.

Ancak, herşey zahirden ibaret değildir. Hemen her meselede olduğunu gibi, helâket ve felâket asrının adamı olan Bediüzzaman Hazretlerinin nesebi konusunun da bir zahîrî, bir de hakikî vechesi var.

Bu iki vecheyi, hikmetiyle birlikte düşünerek değerlendirmek lâzım.

Açıkça ifade edelim ki, böyle bir değerlendirmeyi zahirperestler yapamaz. Aynı şekilde, Türkçüler ve Kürtçüler gibi, Vehhabilik yapan Suudî ırkçılar da İlâhî hikmete uygun bir değerlendirme yapamaz.

Hz. Bediüzzaman'ın zahîrî ve hakikî hüviyetinin ne olduğunu bilecek ve bunun sıhhatli bir tevilini yapacak olanlar ise, ehl-i tahkik olan Nur Talebeleridir.

Nitekim, onlardan biri olup "Denizli kahramanı" ünvanını kazanan Hasan Feyzi Efendi, sırr-ı teklif ve imtihana taalluk eden bu meselenin perdesini kısmen aralamış ve aynen şu ifadeyi kullanmıştır: "Ona 'Kürdî' denilmesi, ...Kürtçe bilmesi, o kıyafete girmesi ve öyle görünmesi, kendini setr ve ihfâ için olup, hakikî hüviyet ve milliyetini ihlâl ve inkâr mânâ ve

maksadıyla değildir.” (Emirdağ Lâhikası, s. 75)

Dikkatle bakılacak olursa, burada bir “setr ve ihfâ” gerçeğinden bahsedildiği ve zahirin dışında ayrıca bir “hakikî hüviyet ve milliyet”ten söz edildiği görülecektir. (Aynı paragrafın başında ise, Hz. Bediüzzaman’ın hem seyyid, hem de şerif olduğu imâsı yapılıyor.)

Demek ki neymiş? Herşey zahirden ve görünürden ibaret değilmiş...

Esasında, hikmet-i ilâhiye de, bunun böyle olmasını iktiza ediyor. Tâ ki, sırr-ı teklif ve imtihan bozulmasın ve “maslahat-ı irşad-ı umumî” zayi olmasın.

İşte, bu muazzam hakikatin izahına dair, Risâle-i Nur’da beş-altı yerde tekrarlar nazara verilen ve ezberlenmesi gereken veciz ifadeler: “Evet, izzet ve azamet ister ki, esbâb perdedâr-ı dest-i kudret ola aklın nazarında; tevhid ve celâl ister ki, esbâb ellerini çeksınler tesir-i hakikiden.” (Sözler, s. 265)

Hasan Feyzi’ye ait yukarıdaki sözlerin, bu veciz hakikate bihakkın paralel düştüğünü görmekteyiz.

Bazı kardeşlerimiz, Üsdât Bediüzzaman’ın sadece “mânen seyyid” olduğunu söylüyor. Bu ise, hakikatin tamamını yansıtmıyor.

Zira, Hz. Bediüzzaman’ın mânen olduğu gibi, neseben de kat’iyyen seyyid olduğunu “Büyük Ruhlu Küçük Ali” beyan ediyor. Kuleönü’lü Küçük Ali, Hz. Üstad’ın hem “ikinci Âl”den, hem de “birinci Âl”den olduğu bizce kat’idir diyor. Ayrıca, Âl-i Beyt’ten oluşunun hakikî bir nişanı/işareti olarak, Hz. Üstad’ın omzunda gördüğü “kadem-i Resûl-i Ekrem”den (asm) bahsediyor. (Bkz: Yeni baskı Lem’alar, 22. Lem’anın son haşiyesi.)

Küçük Ali, bu iddiasına getirdiği delillerden bir tanesi olarak gördüğü bir “nişan”dan söz ediyor ki, o hususî nişan ve işaretlere, Hz. Bediüzzaman’ın kendisi de perdeli şekilde temas ediyor.

İşte buna dair kendisi de seyyid olan Bedreli Hoca Sabri’ye (Santral Sabri, iskele memuru, Nur ve gül fabrikasının sahibi, Isparta kahramanı Sabri) hitaben yazılan üç mektuptan, üç kısacık ifade:

1) “...Sabri ise, fitraten bende mevcut has bir nişan var; bütün gezdiğim yerde kimsede görmedim. Sabri’de aynı nişan-ı fitrî var. Bütün talebelerim içinde, karabet-i nesliyeden daha ziyade bir karabet kendinde hissetmiş.” (Barla Lâhikası, s. 21)

2) “Sabri kardeş! Senin cisminde (ayağında) kardeşliğimin sikkesini gördüğüm zaman...” (Kastamonu Lâhikası, s. 28)

3) “Ey Sabri kardeş! Başın sağ olsun. Cenab-ı Hak, o validemizi mağfiret eylesin, âmin. Benim, karabet-i nesebiyeyi (seyidliği) ihsas eden parmaklarındaki nişan ve bu yedi sekiz sene Abdülmecid’den daha hararetli faalâne kardeşlik vazifesini yaptığınızdan, elbette senin merhume validen benim de validemdir.” (Age, s. 155)

Mâlûm, seyyidlerin ayak parmaklarında bir alâmet-i fârika var. Üstad, bu mektuplarında ondan bahsediyor ve Seyyid Hoca Sabri ile aralarında bir akrabalık (karabet-i nesebiye) bağının olduğunu söylüyor.

Bunlar gibi, Risâle-i Nur’da Üstad Bediüzzaman’ın seyyidliğine dair daha başka deliller, işaretler de var. Perdeyi büsbütün yırtmamak adına, şimdilik bu kadarlıkla iktifa ederek, son cümleyi ekleyelim...

Elhasıl: Bediüzzaman Hazretleri seyyittir, evlâd-ı Resûldendir; temsil ettiği dâvâ bunu iktiza ettiği gibi, icrâ ettiği hizmetin tesiri de, muhakkak ki böylesi bir kuvve-i kudsiyeye dayanıyor.